

Стани ти, който спиш!

(Ефесяни 5, 8-21)

I. *Въведение*

Вероятно много от нас днес са имали проблем със събуждането. Неделя е може би единственият ден в седмицата, в който можем наистина да починем от всичко, което сме правили. И не е ли добро като идея? В смисъл дори сам Бог си почина на седмия ден. Той работи 6 дена, създаде всичко за една седмица и след това Си почина. И колкото добро да изглежда като идея, възможно е да се окаже грешно решение. Ако го погледнем от друг ъгъл, не е ли това денят, в който, след една напрегната седмица, ние можем да бъдем в присъствието на нашият Господ? Седмица, в която рядко сме се сещали за четене на Библия или пък молитва, да не говорим за нещо „по-духовно“. И тогава сякаш идеята да се излежаваме в леглото и да отидем за следобедното богослужение съвсем не е толкова привлекателна. В такъв случай тази идея не ни ли ограбва? Разбира се, не откъм нещо материално или финанси, но откъм присъствието на Бога. Трябва да ме разберете правилно, Бог не присъства само в неделя и то само на богослужение. Но ако цяла седмица не си се сетил за Господа и не си отворил Библията си, то тогава точно неделното богослужение е мястото, на което трябва да бъдеш. Неслучайно се нарича богослужение – Бог ни служи. Разбира се и ние му служим, но това е едно време, в което Бог е ангажиран специално със Своите хора. Точно затова е толкова важно богослужението. Да си на богослужение всяка неделя не означава да си прекалено религиозен в очите на хората. То е въпрос не само на желание, но и на нужда. Ако трябва да го онагледя, кое дете не иска да бъде заедно с баща си по всяко едно време? Колко повече ние би трябвало да желаем да сме с нашия Баща по всяко едно време.

II. *Сън?! Какъв сън?*

Какъв е този сън обаче, от който сме призвани да се събудим? Какво е това състояние, че ап. Павел така ни призовава да излезем от него? Какъв е този сън? Ако разсъждаваме от гледната точка на естествения сън, този призив не би имал смисъл, защото физически вече сме будни. Какъв е този сън тогава? Ап. Павел със сигурност има нещо друго предвид. Сънят, за който говори апостолът е състоянието, в което всеки един от нас се е намирал преди „*да го осветли Христос*“. Ние сме били будни по отношение на заобикалящия ни материален свят, но сме били дълбоко заспали по отношение на призива на Христос. Дяволът така е подредил нещата около нас преди да приемем Христос в живота си, че едновременно да сме били в едно състояние на противоречие, хем будни, но в същото време заспали. Били сме в едно средно състояние, в едно състояние много наподобяващо това, което наблюдавахме. Имали сме някакво разбиране за Бога, някакъв рефлекс, но не и познаване на Бога. В това състояние на сън всяко духовно нещо ни се е струвало за глупост, противоречащо на всякаква логика. И не е ли така с всеки един, който не е познал Христос в живота си? Лично аз си спомням времето преди се обърна към Исус Христос. Всяко едно нещо, което се кажеше или споменеше за Бога, аз считах за най-големия анекдот, който съм можел да чуя. В това състояние на духовен сън не е учудващо, че не съм разбирал това, което Бог е искал да ми покаже за себе Си. Именно това е сънят, за който говори ап. Павел. Този сън е едно безпомощно състояние, в което от само себе си не бихме могли да излезем. Това е състоянието, в което се намира всеки един, независимо дали го иска или не. Това състояние е подхранвано допълнително от сатана, който по никакъв начин не иска да излезем от него.

А ако „спящият“ е един „добър“ човек, тогава сънят му е още по-дълбок. По-дълбок е защото „добрият“ човек не осъзнава нуждата си от пробуждане. Тези от вас, които благовестват знаят колко е трудно да се благовества на един „добър“ човек. В собствените си очи той няма нужда от покаяние, той не прави никому нищо лошо. Сравнявайки се с хората около него, той си е направо ангелче. За себе си той мисли като за човек, който и на мравката път прави. Не краде, не убива. Въобще свободен е от външни пороци и сравнявайки се с други хора, които правят всички неща, които изброихме, той се мисли за светец. Той обаче не може да разбере това, което се казва в Словото, че *„понеже всички съгрешиха... не заслужават да се прославят от Бога“*. Това е материя, която не може да бъде разбрана от спящия, без чужда помощ. В своите очи той не е извършил никакъв грях. И това в неговите очи е така, защото той се мери според друга мярка. Той се мери според мярката на света. А и има един, който постоянно му нашепва да продължава да бъде същия добър човек, какъвто е бил досега. Нашепва му, че той е буден. Той няма нужда да се буди повече. Много хора днес смятат себе си за добри хора. Смятат, че нямат нужда да бъдат спасени, по простата причина, че не виждат да са извършили нещо, заслужаващо присъда. Много от тези хора смятат, че са призвани единствено да бъдат добри хора. На това ги призовава обаче не Бога, а дявола. Ако дяволът успее да излъже един човек, че да бъде добър е достатъчно, значи дяволът си е свършил работата добре. Защото добрият човек много по трудно ще осъзнае нуждата си от покаяние, нуждата от пробуждане.

Но всъщност истината е, че точно от това има нужда всеки човек. Да се събуди! Да си даде сметка дали всичко свършва тук на тази земя. Много хора в стремежа си да направят нещата правилно пропускат истинската цел. Следната история показва това много добре: *Един професор попитал един от своите студенти, вече абсолвент, какво смята да прави след като се дипломира. „Да си намеря подходяща работа“-отвърнал студента. „А след това?“-попитал го професора. „Ще се оженя.“-отвърнал отново студента. „А след това?“ „Ще се реализирам и ще обезпеча материално семейството си.“-казал студента. „А след това?“ „Ще остаря, ще се пенсионирам, ще се занимавам с градинарство...“ „А след това?“-не преставал професора. Видимо изнервен студента отвърнал ядно-„Все някога човек умира!“ „А след това?“-попитал отново професора. Повечето хора наистина правят планове си само до смъртта, но трябва да бъдем подготвени и за „след това“.*

Ето защо ап. Павел е категоричен-*„Стани ти, който спиш и възкръсни от мъртвите...“*. Павел твърди, че не само спим, но и сме мъртви. Мъртви сме, защото нашият вътрешен човек е мъртъв. Духовно сме замъртвели и имаме нужда да бъдем възкресени. Един такъв, духовно замъртвял, човек има нужда да чуе благовестието, което за него звучи точно по този начин: *„Стани ти, който спиш и възкръсни от мъртвите...“*! Той няма надежда за вечния живот и именно заради това той трябва да чуе това послание. И когато го чуе да откликне положително на призива и да приеме подаръка на Бога, който е спасението.

Този призив на ап. Павел обаче заповед ли е? Заповядва ли ни да излезем от това състояние на духовна смърт? Възможно ли е да заповядаш на един мъртъв човек да оживее? По човешки не е възможно. Но не и за Бога! *”Защото за Бога няма невъзможно нещо.“* (Лука 1:37). Нека си спомним за момент историята за Лазар, когото Исус възкреси. Единствен Бог има властта да заповядва на смъртта и тя да пуска жертвата си. Разбира се, бихме могли да разглеждаме този стих като заповед. Но този стих е по-скоро една покана, покана за нов живот. Не е заповед. Бог заповядва за определени, конкретни неща. Тук Бог открито кани всеки един човек да *„вкуси и види, че Бог е благ“*. (Псалми 34:8) Ако си човек, който никога не е получавал тази покана от Бога, може би сега ти я получаваш! Може би точно в този момент Бог протяга Своята ръка към теб и те кани при себе Си. Кани те да се събудиш и да му се довериш. Да му

довериш живота си. Обикновено човек не може да си представи живота с Бога, ако никога не Го е познавал. Нормално е, не можеш да се сравняваш с нещо, което никога не си изпитал. Но обратното също е валидно. Един човек, който знае какво представлява живота с Бога, и е опитал от всичките му благости, не може по никакъв начин да си представи отново да живее „без Бога на света...“.

III. **Какво да направим, за да се спасим?**

„Стани ти, който спиш и възкръсни от мъртвите и ще те осветли Христос“. Обикновено човек спи на тъмно. Много по-добре се спи на тъмно. Подобна е ситуацията на вътрешния човек, който спи, и дори е мъртъв. И дяволът, нашият противник се старее да направи обстановката около нас още по-тъмна, „по-приятна“ за сън. Но Божието слово е категорично-„възкръсни от мъртвите“. Може да ни е струва, че това състояние, в което се намираме, е нормално. Истината обаче е, че ние сме затворници, роби сме на дявола, докато не се обърнем към Христос. Докато не го направим сме досущ като хора в състояние на будна кома, с някакви остатъчни рефлексии. На пръв поглед може да изглежда така, като че ли нямаме избор и ще спим вечно. Но ап. Павел в този стих ни показва нещо друго. Това е призив към нас! Павел като, че ли казва: Ти имаш силата да го направиш, ти имаш силата да избереш Христос и Той ще те осветли! Независимо от това, което ти говори дяволът, ти имаш правото на избор и никой не може да ти го отнеме. Павел използва лично обръщение: „Стани ТИ...!“ Ти си този, който трябва да направи избора. Никой не може да го направи вместо теб. Дори Бог не прави избора вместо теб. Винаги съм харесвал едно твърдение относно Бога: Бог е джентълмен, Той никога няма насила да те застави да направиш каквото и да било. Това го прави сатана, не Бог. Така, че Бог ти е гласувал доверие. Той ти се е доверил, че няма да вземеш грешното решение. Може би единственото, което Бог чака от теб, е твоето „ДА“. Твоето „ДА“ на Неговия призив да промени живота ти. Ако не познаваш Господа и си мислиш, че животът ти е наред и няма нужда от промяна, този призив е точно за теб! Животът на всеки един има нужда от промяна. Моят живот има нужда от промяна. Твоят живот има нужда от промяна!

Но, каква би могла да бъде тази промяна? В духа на това, за което говорим, какво би могло да се има предвид? Тази промяна не е нищо друго освен отхвърлянето на лъжите, които дяволът ни говори. Не е нищо друго, освен смирено приемане на благодатта и милостта на Бога. Тези незаслужени дарове, които Бог е приготвил и те чакат да бъдат взети. Промяната започва от положителен отклик на призива на Бога: „Събуди се!“. Едва тогава, оставяйки се в ръцете на Бога, започва истинският живот. Живот, който постоянно е в приключение, защото не знаеш за какво и накъде ще те призове Господ. А и точно от това имаме нужда-приключение с Господа. Приключението започва в момента, в който позволим на Бога да влезе в живота ни. В момента, в който приемем поканата на Бога.

IV. **Заключение**

„Стани, ти, който спиш, И възкръсни от мъртвите, И ще те осветли Христос.“ Сам Бог наистина ни зове: „Събудете се!“ И най-разумното решение, което бихме могли да вземем, е да приемем тази покана и да Му позволим да работи в нас. Да му позволим да ни възкреси от духовната смърт, в която сме изпаднали. Единствената ни надежда е Христос. Както казва Гьоте „тези, които нямат надежда за вечния живот, и за този живот са мъртви.“. А нашата надежда е Христос. Единствен Той може да ни изведе от това царство на тъмнината, в което всички сме затворници. Слава да бъде на Неговото Име. Амин.